

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. De diligentia seu devotione quæ est opposita vitio Acediæ, & quæ
apparet in B. Virgine, abeunte in montana cum festinatione. Quicquid
offerendum Deo sciet vera Devotio, differre nesciet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

colis, sed Deus tuus venter est, & gloria in confusione tibi.

Quæ sancti Patris verba quantis eorum conveniunt qui se esse Christi profitentur: tanti profecto sunt qui Doctrinam ejus non recipiunt, cum hæc liberior vivendi licentia tam longè sit à doctrina Christi nascentis, quam cælum à terra, quam lux à tenebris, & quam Virtus à vitio.

III. PUNCTUM.

ERGO qui Christi magis propriè sunt, Christum non recipiunt. Ergo non minùs modò quam olim Christus in propria venit, nec sui sum magis recipiunt. Venit enim modo per novam Gratiàm quam ipse in Sacramento, vel extrà suis offert, ut affectu simul & effectu, pro sua quique vocatione, se conforment doctrinæ quam è præsepi docet, circa concupiscentias divitiarum, honorum, & voluptatum: tam pauci verò sunt ex iis etiam qui Sacramenta frequentant & Christianam colere pietatem videntur, tam pauci rarique sunt, inquam, qui hanc ejus gratiàm & practicam doctrinam recipiant, ut vix ulli de illa suscipienda & in mores suos inducenda cogitent; Quid sequitur nisi quòd sui eum non recipiunt: cum à popularibus suis non dicatur aliter non rece-

ptus, quàm quòd docenti non crediderint, nec se illius præceptis vel consiliis conformarint? *Loquor vobis, & non creditis: opera quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc testimonium perhibent de me.*

Ioan. 10.

Et certè cum sæpe suis Christus quos mittebat prædicatum diceret, quòd iis à quibus non reciperentur, duriùs foret quàm Sodomis: an putas diceret de receptione personæ, vel doctrinæ? Sicut enim Legatus tunc verè recipi dicitur aut remitti, quando quod proponit, approbatur vel improbatur, sic planè Christus & qui pro Christo legatione funguntur, tunc recipiuntur aut repelluntur, quando quod proponunt ad salutem sic admittitur, ut vel effectu suo donetur vel privetur. Unde ipse Dominus: *Qui spernit me & non accipit verba mea, habet qui judicet eum: sermo quem loquutus sum, ille judicabit eum.* Quasi diceret, hoc est me spernere, non accipere verba mea: sicut autem in sermone meo fui contemptus, sic in eodem honorificabor, quando ille ipse sermo qui fuit spretus, spernentem judicabit. O quàm verè dictum de Domino, *Quod percussit terram, id est terrestres animas, virgâ oris sui.* O deplorandas animas quæ cum possent sui virgâ Pastoris tutè regi & conservari, malunt sui virgâ Judicis percuti & condemnari!

Matt. 10.

Luc. 10.

Ioan. 12.

Isa. 11.

FERIA SECUNDA

DE DILIGENTIA, SEV DEVOTIONE

QVÆ EST OPPOSITA VITIO ACEDIÆ.

Exurgens Maria in diebus illis, abiit in montana, cum festinatione, in civitatem Iuda. LUC. I.

VERITAS PRACTICA.

Quidquid offerendum Deo sciet vera Devotio, differre nesciet.

SENSUS EST, Quod, ut ait sanctus Ambrosius: Nescit tarda molimina Spiritus sancti Gratiæ; Itaque vera Devotio.

RATIO EST, Quia idcirco Spiritus sancti Gratiæ nescit tarditatem, quòd nos impellat ad exequendam divinam voluntatem quæ est promptè exequenda.

Sed vera Devotio ad illam ipsam divinam voluntatem adimplendam, cum eadem Spiritus sancti Gratiæ, nos impellit.

I

Ergo

Ergo sicut nescit tarda molimina Spiritus sancti Gratia; ita neque vera Devotio; aut certe non est vera, quod est valde cavendum.

I. PUNCTUM

CONTEMPLARE sanctissimam Virginem, sic affixam contemplationi mysterii Verbi Incarnati, ut tamen non obliviscatur verborum Angel, quæ de cognata Elizabeth dixerat: simulque sentiens se ad eam visitandam à Spiritu sancto commoveri, non est cunctata in diem alteram, nec in horam: sed ipso pene momento quo discessit ab ea Angelus, exurgens abiit, non segniter, non lento gradu; sed cum festinatione, quo eam impellebat Gratia & divinæ voluntatis ad implendam desiderium.

Hinc autem S. Ambrosius celeberrimum illud Effatum pronuntiavit, *Nescit tarda molimina Spiritus sancti gratia*, quod de vera Devotione perinde dicitur, quæ est opposita vitio Acediæ, & quæ plurimum potest ad præparandam viam Domini. Ratio est plana & facilis, Quia una & eadem est planeratio, cur Gratia & Devotio tarditatem nesciant, cur Gratia & Devotio tarditatem nesciant. Cur enim Gratia, nisi quod ad divinam Voluntatem nos impellat quæ non tarde & cunctanter, sed prompte, velociter & statim ut cognoscitur, est ad implendam? Sic rex ille piissimus Josaphat commendans suis divina quædam opera, *Sit timor Domini vobiscum*, inquit, *& cum diligentia, cuncta facite, non est enim apud Dominum nostrum iniquitas. Quali diceret, quod à Domino præcipitur, tam sanctum & iustum est, ut sicut non est dubitandum, quò minus fiat, ita nec differendum quin statim fiat; Cur enim differas exequi, quod vult Deus, cum hoc ipsum velit ne differas? Audi ut loquitur; Si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum. Quodcumque facere potest manus tua, instanter operare. In omnibus operibus tuis esto velox. Esto consentiens adversario tuo citò dum es in via cum eo. Iste adversarius non solum est sermo, sed Ductus divinus seu divina voluntas quæ te ad salutem & perfectionem contra naturalem inclinationem ducit: & cui est citò consentiendum, ne tibi deserat & mole pereas; Ibunt, inquit, in adinventionibus suis qui Deum sequi noluerunt: At quònam ibunt, sine Deo?*

L. 2. in Luc.

2. Par. 19

Dent. 23.

Eccles. 9.

Eccles. 31.

Math. 5.

Pf. 80.

II. PUNCTUM

SED vera Devotio ad illam ipsam Divinam Voluntatem, cum eadem Spiritus sancti Gratia, nos impellit.

Sic enim expresse à S. Thoma definitur *specialis quidam actus voluntatis prompta ad faciendam quacumque ad Dei servitium & famulatum spectans*. Sic ab eodem dicitur *Meditatio Devotionis causa, in quantum scilicet homo per meditationem concipit quod se tradat divino obsequio, ad quod quidem inducit duplex consideratio: Una quædam quæ est ex parte divinæ bonitatis & beneficiorum ipsius secundum illud Psalmi: Mibi adharere Deo bonum est; & hac consideratio excitat Dilectionem quæ est proxima Devotionis causa. Alia vero est ex parte hominis considerantis suos defectus ex quibus indiget ut Deo innisatur, &c. Et hac consideratio excludit præsumptionem per quam aliquis impeditur ne se Deo subiciat. Et articulo sequenti docet latitiam & tristitiam esse devotionis effectus, in quantum se homo sentit subiectum, vel non subiectum Deo.*

Sic S. Ambrosius de Abrahamo scribens, *Consideremus*, inquit, *cujusmodi fuerit in eo Viro Devotio. Ea enim virtus ordine prima est, quæ est fundamentum ceterarum, meritoque hanc ab eo primam exegit Deus dicens, Exi de terra tua, & de cognatione tua, & de domo Patris tui.*

Sed quid ista spectant ad virtutem Devotionis, nisi quod Devotio sic spectat divinam Voluntatem, ut qui impedimenta abijciunt Divinæ Voluntatis adimplendam, illi præ ceteris Devoti habeantur? Unde ille sanctus Doctor pro affectu hic concitando aptè concludit; *Ergo exire de conversatione terrena, & à secularibus & superioris vitæ moribus atq; actibus debemus, ut non solum loca sed etiam nosmetipsos mutemus. Si cupimus adharere Christo, deseramus corruptibilia. Sunt autem corruptibilia in nobis Caro, delictatio &c. O quam illa sunt, quæ sunt opposita Christo, vel divinæ voluntati, ut nos retardent!*

III. PUNCTUM

Sicut ergo nescit tarda molimina Spiritus sancti Gratia sic neque vera Devotio; Cum non minus Devotio quam Gratia respiciat obsequium Dei seu Voluntatem Divinam, propter quam

2. 2. 981. a. 1.

Ibid. a. 3.

Pf. 72.

Ibid. a. 4.

L. 1. de Abrah.

Genes. 12.

Exod. 31.
2. 2. 9. 32.
4. 2.

quam perfectius adimplendam excutienda est
omnis tarditas, & matura quævis diligentia
est adhibenda. *Mente promptissima atque De-*
vota. Sic utrumque simul conjungit scriptura.
Et S. Thomas docens devotionem esse
actum Religionis, non aliter probat quam
quod ad eandem, inquit, *virtutem pertinet*
volo facere aliquid, & promptam Voluntatem
habere ad illud faciendum, quia utriusque
aditus est idem objectum. Manifestum est autem
quod operari ea quæ pertinent ad divinum cul-
tum seu famulatum pertinet proprie ad Reli-
gionem, unde etiam ad omnes pertinet HABERE
POLYNTATEM PROMPTAM ad hujus-
modi exequenda, quod est esse devotum.

Serm. de
virt. Ob.

Quid clarius? quid expressius ad inseparabilem
Devotionis & promptitudinis conjun-
ctionem indicandam? Ecce certe si una ex con-
ditionibus obedientiæ quæ homini propter
Deum redditur, est promptitudo: cur non eadem
promptitudo requiretur, quando ipsi
Deo est servendum & obediendum? Sic aptè
S. Bernardus, *Velociter currit sermo Dei, &*
velocem desiderat habere sequentem; videt cum
quantia velocitate currit illo qui dicit viam
mandatorum tuorum cucurri. Fidelis obediens
nescit moras, fugit cunctis, ignorat tarditatem,
præcipit præcipientem, parat oculos visui, aures
audiri, linguam voci, manus operi, itinere pedes,
totum se colligit ut Imperantis colligat Volunta-

tem. Vide Dominum velociter præcipientem, &
hominem festinanter ebedientem, Zachæ, in-
quit, festinans descende, quia hodie in domo tua
oportet me manere, & festinanter descendit, &
exceptit eum gaudens. Nomen legisti quod filiis
Israel præcipitur ut agnum comedant festinan-
ter? quia verba illa quæ per legem dedit, quæ
per semetipsum præsens exhibuit, quæ per
Ecclesiæ præpositos tradenda reliquit, veloci sunt
obediencia consummandæ.

Luc. 19.

Exod. 13.

Eccles. 5.

Ibid. 7.

Marc. 14.

Ex quibus S. Patris verbis facilius intelligitur
Sapiens dum à nobis quærit, *Quid adhuc*
resardas? & quid dicitis in his? Spiritus ille
est sanctus qui nescit tarda molimina. Ille ipse
est qui per Sapiensem quærit à te cur ita retar-
des & languas in tuis spiritualibus exercitiis,
cum ad majorem diligentiam toties & tam
vehementer exciteris? Responde si quid habes,
& audi num approbet quod respondes.
Audi, quod idem monet: *De negligentia tua*
purga te cum paucis. Id est, paucorum est se de
hoc purgare vitio, adeo sunt multi negligentes
& omnes inexcusabiles. Vel sic: Sic te purga,
ut te accuses potius quàm excuses. Vel denique,
si non potes multa præstare diligentius,
offer saltem pauca quæ possis: ut de te possit
dici: *Quod habuit hic, fecit.* Nihil æquè purgat
de negligentia.

Vide in Indicibus verbo *Devotio*, & præ-
fertim in 4. parte.

FERIA TERTIA.

DE CHARITATE QUÆ EST OP-
POSITA VITIO INVIDIÆ.

Et intravit domum Zachariæ, & salutavit
Elizabeth. Luc. 1.

VERITAS PRACTICA.

Charitas alienis bonis gaudet, ut propriis.

RATIO EST, *Quia Charitas sic uno Dei bono*

gaudet, ut abicunq; Dei bonum reperiat, ut
Charitas gaudet.

Sed in alienis bonis, æque ac in nostris propriis
reperiri potest bonum Dei.

Ergo & illis Charitas æque gaudet. Quod tamen
cum sit verum, sic raris est Charitas.